

Л. Каравеловъ

Хаджи Генчо

Изъ „Българи отъ старо време“

Хаджи Генчо е такъвъ единъ българинъ, какъвто се рѣдко ражда и на Еньовденъ. Такъвъ човѣкъ ти не можешъ намѣри и въ Ингилижко. Хаджи Генчо е твърде почтенъ човѣкъ, твърде добъръ, много ученъ и разуменъ; той всичко знае и на всичко е готовъ да ти отговори, защото е жива душа и пѣргаво сърдце. Между българитѣ такъвъ човѣкъ е чисто злато: у другитѣ небосклонътъ е нетвърде обширенъ, и затова щото знаятъ, знаятъ го въ еднакъвъ смисълъ, останалъ у тѣхъ отъ дѣдо и баба; а Хаджи Генчо не е такъвъ: той обработва своето знание, и ако майка му е знаела три, той знае цѣли трийсетъ. Когато попиташъ нѣкой други българинъ за нѣщо, той ще ти каже това, що е чулъ отъ майка си, а хаджи Генчо ще да ти разкаже за всичко подробно като по книга.

Хаджи Генчо е учителъ въ Копривщица; него всѣки познава като червеното яйце, всѣки го почита и всѣки се бои отъ него — и първитѣ и последнитѣ. Попитай за него даже и Пѣйча слѣпия, който живѣе при черковата и който въ сжбота и въ недѣля събира милостиня, а въ другитѣ дни я пропива въ кръчмата; съ една дума онзи Пѣйчо, който твърде хубаво свири съ гусла и пѣе пѣсни